DINAMO BACĂU, CU INTER MILANO SAU ARSENAL LONDRA?

Titlul unei fantezii fotbalistice sau eventuală realitate ? Iată la ce visam, călătorind cu trenul de la Oslo la Copenhaga, pe malul Mării Nordului, străjuită de un fermecător peisaj natural, cu fiorduri încă neînghețate dar cuprinse de pe acum de un frig pătrunzător, prevestitor de iarnă.

La urma urmei de ce, dacă Petrolul a adus la Ploiești pe F.C. Liverpool, Dinamo n-ar aduce la Bacău pe Arsenal Londra sau Inter Milano ? Îmi dau seama că din **cronicar** devin **poet** și impulsul profesiunii parcă e mai puternic. Să rămîn deci la acel DACĂ... Adică, dacă Progresul a realizat în Portugalia 1—1 cu F.C. Leixoes și apoi a pierdut la București calificarea, de ce n-ar păți la fel și Dinamo Bacău ? Vai, dar acesta este cel puțin un vis urît ! Atunci, Progresul a pierdut, pe lîngă calificare, un turneu de iarnă în India, legitimarea unor jucători care ar fi putut să întărească echipa Progresul pentru primăvara anului 1962 cînd ar fi disputat a treia etapă a Cupei cupelor. Acum este vorba de Cupa europeană a tîrgurilor, dar cîte echipe de faimă europeană nu vor rămîne pe lîngă Dinamo Bacău în etapa a 3-a ? Iată că din nou anticipez. Adică, văd de pe acum pe Dinamo Bacău învingînd lejer pe Skeid Oslo la Bacău și îmi place să cred că tragerea viitoare la sorți va aduce la Bacău o adversară de faimă continentală. Pe de o parte **sînt optimist** și risc fiindcă rîndurile acestea vor apare în revista „Fotbal" înaintea disputării meciului retur de la Bacău, pe de altă parte **sînt pesimist,** deoarece dorind o ECHIPĂ MARE pentru băcăuani în turul al 3-lea, **nu mai sper** în calificarea echipei noastre în turul al 4-lea, ceea ce ar însemna înregistrarea unui record pentru o formație românească în cupele europene.

Îmi iau riscul pronosticului unei victorii românești la Bacău, nu pentru că am devenit poet în călătorie, ci tocmai pentru că premisele concrete ale meciului-tur de la Oslo indică o calificare românească fără dificultate. 0—0 de la Oslo nu a fost un 0—0 obișnuit de apărare disperată a oaspeților și de ghinion neîntîlnit al gazdelor, așa cum se întîmplă deobicei pe teren în asemenea situații. Această echipă, Dinamo Bacău, cu jucători atît de puțin consacrați ca Dușan și Băluță, dar și cu un Dembrovschi pe care echipa națională l-a relansat puternic, a avut pe „Ulleval Stadion" inițiativa, a dominat, a realizat un joc de fotbal de multe ori aplaudat și ar fi putut să și înscrie goluri dacă în mintea jucătorilor noștri, și nu numai a lor, nu s-ar fi înrădăcinat puternic ideea că egalitatea în deplasare este maximum la ceea ce se poate spera. La Oslo, Dinamo Bacău a avut de partea sa toate condițiile să învingă (mai puțin jena luminii reflectoarelor) și n-a învins fiindcă s-a mulțumit cu 0—0, cu un joc la mijlocul terenului în care „extrema echipei naționale" Dembrovschi, a excelat în postul de coordonator de joc, pe cînd șuturile trimise la poartă au fost parcă expediate ca o simplă formalitate.

În partida Dinamo Bacău — Skeid Oslo, echipa norvegiană a șutat de 15 ori la poartă și numai de două ori pe spațiul porții, pe cînd Dinamo Bacău a expediat 18 lovituri la poarta lui Kristiansen, dintre care cinci pe spațiul porții. Dinamo Bacău a beneficiat de 7 cornere, Skeid de 5 ; Skeid a faultat de 8 ori, Dinamo de 6 ori. Asemenea cifre indică fără tăgadă superioritatea netă a băcăuanilor și este sigur că această superioritate va fi pe teren propriu și mai mare, în măsură să ducă la concretizare de goluri, la victorie și la calificare. Oricare alt rezultat ar însemna **sfidarea logicii.** Șansa își are, într-adevăr rolul său într-o întîlnire de fotbal, însă după cum s-au desfășurat primele 90 de minute ale duelului Skeid — Dinamo pentru calificare, credem că meciul-tur a oferit suficiente jaloane pentru a anticipa o calificare ce va face cinste fotbalului băcăuan.

Este echipa Skeid Oslo atît de slabă încît să nu-i oferim nici o șansă ?

Poate că nu, de îndată ce a eliminat pe München 1860, cînd, după spusele președintelui său, d. **Gundersen,** echipa sa a avut o formă excelentă. Este adevărat că unii jucători și în primul rînd centrul înaintaș, uriașul **Kai Sjöberg,** apoi **Setrang,** extrema stîngă, **Olafsen,** stoper, **Erik Johansen,** al doilea vîrf de atac, au vădit în meciul-tur că ar putea să joace mai bine. **Astăzi,** pentru cine citește revista miercuri, **ieri** pentru cine o citește joi, aceste vedete norvegiene au jucat în deplasare și le va fi aproape imposibil să recîștige șansa pierdută în partida-tur.

Nu este, firește, o noutate că fotbalul norvegian este complet amator, Skeid este o echipă amatoare, cu jucători tineri, bine dispuși, prea puțin supărați de semi-eșecul de acasă. După meci, împreună cu președintele, antrenorul și membrii din conducerea clubului lor s-au dus la un banchet propriu. Au respectat litera regulamentului competiției care nu obligă la banchet comun cu adversarii. Expediția băcăuană s-a înapoiat la hotel unde a luat cina și cîte un pahar cu bere, bucurîndu-se ca pentru un butoi cu bere.

Antrenorul echipei Skeid, **Dagnar Larsen,** este în principal ziarist, redactor de fotbal al ziarului **Aftenposten.** El este același Larsen care a jucat aproape 10 ani la clubul Lazio din Roma. După meci l-am găsit la redacție scriindu-și comentariul și apoi s-a dus la banchet. **„Larsen este foarte obiectiv",** spun colegii norvegieni despre acest meseriaș în ale fotbalului și condeiului, care o dată cu **Joao Saldanha** al Braziliei, devine o pereche de invidiat. De mii de fotbaliști internaționali care nu au devenit ziariști sportivi, de alte mii de redactori de fotbal care nu au fost internaționali.

Larsen, ca orice nordic, este tăcut, Italia nu l-a contaminat, l-a învățat doar limba lui Dante pe care o vorbește excelent. Larsen a fost obligat să spere în victorie la Bacău, dar printre vorbele, făcute parcă să ascundă gîndurile, i-am ghicit pesimismul. L-am interpelat direct, ca între colegi ale scrisului și atunci ne-a răspuns : **„Echipa mea va juca în orice caz mai bine ca la Oslo".** Sînt și eu convins, însă Dinamo se va califica aproape sigur pînă la această oră, și rămîne să vedem pe cine ne va aduce la Bacău și la televizoare, în turul al III-lea.

Aurel C. NEAGU

SKEID OSLO — DINAMO BACAU 0—0

STADION : ULEVALLA (Central), Oslo, 22 X 1969.
SPECTATORI : 7 250 plătitori.
SKEID OSLO : Kristiansen — Syversen, Mathisen, Olafson, Wangen — Boinö, Gulbradsen — Nass, Sjöberg, Johansen, Setrang,
DINAMO BACAU : Ghiță 5 — Comănescu 7, Nedelcu 9, Velicu 8, David 6 — Vătafu 8, Dembrovschi 9 — Ene Daniel 6, Rugiubei 7, Dușan 8, Băluță 6.
ARBITRU : Einar Espersen (Danemarca), excelent.

Una din ocaziile norvegienilor în meciul de la Oslo, în care Nedelcu (tricou alb) cîștigă duelul cu periculosul atacant Sjöberg. Ghiță, unde ești..?
Foto STIG NAESS — V. G. Oslo

PROMISIUNI PE CALEA ÎMPLINIRILOR

REFLECȚII DUPĂ ÎNTÎLNIREA ROMÂNIEI (SELECȚIONATA OLIMPICĂ) — POLONIA A

Cînd am poposit cu lotul olimpic la Varșovia și mai apoi la Katowice am simțit — de ce să nu recunoaștem ? — că privirile gazdelor noastre, luminate firesc de bucuria nereținută a revederii, ascundeau, totuși, undeva, umbra unei îndoieli pe care politețea te obligă să n-o mărturisești. Nu trecuseră decît trei săptămîni de la penibila evoluție a U.T.A.-ei în fața publicului polonez, iar noua prezență a unei formații românești, fie ea chiar o reprezentativă, constituia, după opinia aproape unanimă, doar pretextul unui joc fără probleme, pe care naționala A a Poloniei urma să-l susțină cu gîndul la o posibilă calificare pentru Mexic. Și totuși ! Ceea ce a urmat este desigur cunoscut, victoria olimpicilor noștri înscriindu-se printre performanțele de prestigiu ale soccerului național, atît ca rezultat — obținut într-o confruntare la nivel diferit de reprezentativă — cît și prin aceea că a fost realizată în deplasare și în dauna unui adversar aflat pe drumul unui progres pe plan internațional.

Dar, dincolo de scorul întîlnirii care constituie ,indiscutabil, manifestarea concretă a unei atitudini de performanță bine înțeleasă — evoluția cadeților noștri pe stadionul de la Chorzow a marcat un evident salt de calitate în virtutea căruia victoria s-a conturat clar, firesc. Și, fiindcă peste ecoul aplauzelor, încă nestinse din amintirea noastră, și-au făcut loc din nou, după cum era și normal, aceleași preocupări majore care vizează în ultima vreme în mod perseverent perspectiva de viitor a fotbalului nostru, ne-am gîndit că este bine să înserăm în rîndurile de față cîteva aspecte destinate a constitui un sprijin în munca celor care se ocupă efectiv de coordonarea activității speranțelor fotbalului românesc.

MAI ÎNTÎI, O PROBLEMĂ DE ORDIN ORGANIZATORIC

Întîlnirea Polonia A — România (lotul olimpic) a fost programată pentru data de 22 octombrie pe stadionul din Chorzow, un puternic centru minier, situat la cîțiva kilometri de Katowice. Deși plecarea din țară a fost stabilită în timp util — pentru ziua de 20 octombrie cu avionul — totuși, dintr-o orientare greșită în stabilirea itinerariului, deplasarea delegației noastre s-a desfășurat după un program extrem de obositor, care reprezenta o soluție pe cît de complicată, pe atît de inutilă. Și aceasta, pentru că în locul unui drum direct, pe calea aerului, București — Katowice, de două ore, a fost preferat (!) un altul ocolit: pînă la Varșovia cu avionul, iar distanța Varșovia — Katowice, aproximativ 400 km., cu autocarul, ceea ce a făcut ca sosirea noastră în orașul de disputare a jocului să aibă loc în seara de 21 octombrie, cu o zi întîrziere și în condițiuni care creau dificultăți serioase conducerii tehnice a echipei, în vederea confruntării din ziua următoare. Și aceasta, cu atît mai mult cu cît îmbolnăvirea neașteptată a lui Bădin (amigdalită pultacee) cît și efectivul destul de restrîns al lotului (14 jucători) limitau considerabil posibilitățile de prezentare a unei formații la nivelul solicitărilor partidei.

DE LA PREGĂTIREA JOCULUI LA VICTORIE

Pentru cine n-a fost prezent în ziua jocului la Chorzow, victoria formației noastre constituie poate o mare surpriză, so-

ROMANIA (ECHIPA OLIMPICA) — POLONIA A 2—1 (1—0)

AU MARCAT: Ivăncescu (min. 19), Both (min. 75) și Jarosik (min. 59).
STADION: Chorzow, teren bun, timp foarte rece, spectatori aproximativ 20.000.
ROMANIA: Adamache 10 — Ivăncescu 10, Pescaru 9, Popa 9, Popovici 9 — Dumitru 9, Angelescu 9 — Both 10, Neagu 9, Oblemenco 9, Grozea 10.
POLONIA: Kostka (min. 46: Szgula) — Anczok, Osliszlo, Strazalkowski, Musial (min. 46: Cmikiewicz) — Szoltyszyk, Dejna — Bula, Faber, Lubanski (min. 46 : Marks), Jarosik.
ARBITRU: G. Bircsak (Ungaria) — foarte bine.

cotind-o prin prisma unor antecedente nu prea îndepărtate. Pentru martorii acestui frumos succes, însă, explicația trebuie căutată în modul cum antrenorul V. Mărdărescu și colaboratorii săi (Gh. Nuțescu și dr. Șerban Florian) a pregătit tactic și psihologic echipa, precum și în felul cum jucătorii au înțeles să se achite de sarcinile de joc. Pornind de la o așezare care să le permită un raport de forțe permanent superior la centrul terenului (3—2 și chiar 4—2), folosind pe scară largă sprijinul în atac și apărare în cadrul unei dinamici care să asigure o cheltuială rațională de efort și realizînd printr-un joc de pase și demarcări derutante o continuă inițiativă în joc, olimpicii noștri au controlat aproape de la cap la cap întîlnirea, cu precizia și dezinvoltura caracteristică formațiilor de clasă, care evoluează tot atît de bine în deplasare ca și pe teren propriu. Și, grație acestei maniere de comportare, au rezultat faze și goluri a căror frumusețe publicul polonez a răsplătit-o cu aplauze la scenă deschisă și cu aprecieri măgulitoare care ne-au făcut să uităm ziua de 1 octombrie de la Varșovia și, într-un anumit fel, chiar să o răzbunăm.

MĂRTURII STATISTICE ÎN SLUJBA CALITĂȚII

Partida de la Chorzow a durat — timp de joc efectiv cronometrat — 68 de minute, cifră record, putem afirma, care denotă dinamism, cursivitate și sportivitate, aceasta din urmă confirmată și prin raportul faulturilor (5—5). Elementul cel mai semnificativ, însă, îl constituie pentru noi numărul foarte mic de greșeli tehnice (pase = 25 ; preluări = 5 !) care reprezintă datele cele mai bune obținute de o echipă românească în ultimii ani și care situează pe olimpicii noștri la nivelul calificativului de „bine". Deosebit de elocvent este și raportul eficacității : România 20 de șuturi (12 afară, 8 pe spațiul porții, dintre care 2 goluri), Polonia 21 (10 afară, 11 pe poartă, dintre care un gol) care confirmă un spirit ofensiv ale cărui valențe cresc în condițiile jocului în deplasare.

DINCOLO DE LIMITELE VICTORIEI

Comportarea și rezultatul echipei olimpice a României în Polonia, ne-a oferit — mărturisim cu plăcere — prilejul unor constatări pe care le doream mai de mult în actualitate. Dintre toate însă, cea mai de preț este fără îndoială aceea că schimbul de mîine are în prezent mari rezerve valorice, iar mulți dintre jucătorii generației noi se pot încadra în limitele pretinse de cerințele primei noastre reprezentative. Cu jucători ca Ivăncescu, Popa, Dumitru, Grozea, Neagu sau Oblemenco și încheind, deocamdată seria promisiunilor cu anonimi de pînă acum ca Both și Turcu (ambii, autori ai golurilor care ne-au adus victoria în partida cu Polonia A și respectiv R.F.G. tineret), fotbalul nostru poate aspira în viitorul, chiar apropiat, la o relansare, care să-l situeze la nivelul către care tinde de foarte mult în arena internațională. Dincolo de satisfacția unei victorii însă și pentru realizarea țelurilor majore în perspectivă, trebuie să-și găsească din nou locul competența, sîrguința și dorința spre mai bine.

Mihai IONESCU